

چکیده نظرات و دیدگاه‌های مطرح شده در

وزارت علوم، تحقیقات و فناوری
انجمن تربیت بدنی و علوم ورزشی

کرسی آزاد اندیشی جایگاه دانشگاهیان در ورزش ایران

دانشگاه پیام نور استان البرز - ۱۹ و ۲۰ تیر ۱۳۹۱ - طالقان

دانشگاه پیام نور
استان البرز

دانشگاه پیام نور
واحد طالقان

واحد کرج

جمهوری اسلامی ایران
شهرستان طالقان

وزارت علوم، تحقیقات و فناوری
واحد تربیت بدنی و علوم ورزشی

چکیده

مدیریت یک هنر است. یک مدیر توانمند می تواند بی کفایت ترین سازمان ها را به اوج برساند ولی یک مدیر ناآگاه، می تواند کارآمدترین سازمان را از اوج به پایین ترین جایگاه نزول دهد. مدیریت سازمان ورزشی نیز از این اصل مهم استنتاجا نیست، مدیریت یک هنر است، اما آیا مدیران ورزش ما، مدیرانی هنرمندند؟ نتخاب رؤسای ورزش در سطوح بالا و پایین دچار بیماری با نام "عدم تخصصگرایی" میباشد. مدیران ادارت تربیت بدنی استان ها و شهرستان ها به دلیل ارتباط با استاندار، شهردار و... به این سمت برگزیده میشوند. این در حالیست که دانشکده های تربیت بدنی و علوم ورزشی در اکثر استان ها در حال فعالیت و تربیت نیروهای متخصص در گرایش مدیریت تربیت بدنی می باشند.

مقصر کیست؟ چرا در سال های اخیر، قهرمانان تحصیل کرده ورزشی در سمت های مدیریتی چون عضویت و شورای شهرها و منتخب مردم به عنوان نماینده هستند؟ شاید بتوان گفت به دلیل حوا انتحاب عموم مردم، این افراد می توانند در این جایگاه خدمت کنند و اگر قرار بود به بخشی سازمان ورزش کشور به فعالیت بپردازند، به دلیل انحصاری بودن سمت های این سازمان میان اعضای خاص هرگز موفق به برگزیده شدن، پایداری در سیستم و خدمت به عنوان مشاور ورزش و مدیری موفق نمی شدند. چرا برخی از اساتید مدیریت ورزشی کمتر خود را درگیر سمت های اجرایی می کنند و تنها به راهنمایی دانشجویان در انتخاب، انجام و ارائه پایان نامه سطح کارشناسی ارشد و دکتری بسنده کرده اند؟ مسیر پر فراز و نشیبی که ورزش در طی این سال ها گذرانده، موفقیت ها و مدال آوری های مقطعی ورزش قهرمانی، که در شأن استعدادهای بالقوه و توانمندی جوانان کشور نیست، عدم پیشرفت ورزش همگانی و عدم موفقیت مسئولان در ایجاد و حفظ جایگاه ورزش آن در میان تمام اقشار مردم، ترویج اندوژی عده ای خاص که در بخش مدیریتی باشگاه های درجه یک کشور فقط جا به جا می شوند در ورزش حرفه ای، عدم وجود برنامه ریزی و الگویی مشخص برای ورزش مدارس و دانشگاه ها ورزش تربیتی، فراموشی تدریجی اخلاق ورزشی و جوانمردی در میان قهرمانان و در نهایت عدم اعتدال آن به نسل بعدی نشان از پیشرفت روز افزون "بیماری عدم تخصص گرایی در ورزش کشور" دارد. اما حق اساتید علم ورزش است که در ارگان خودشان جایی داشته باشند. آیا در میان اساتید علم ورزش مدیر کارا و توانمند وجود ندارد که سایر طیف ها در راس این رشته می ایستند؟

چکیده

با توجه به ماهیت عملی بودن رشته و ضرورت تسلط یک دانش آموخته به هر دو نوع مهارت های نظری و عملی، به نظر می رسد تعداد قابل توجهی از اساتید محترم تراز اول از نظر عملی ضعیف بوده و در واقع استاد علم و عمل نیستند، بنابراین نمی توانند صرفا با تکیه بر مبانی نظری جایگاهی در ورزش کشور داشته و تحولی ایجاد نمایند. عملکرد بد و ضعیف برخی همکاران در دانشگاه ها و به خصوص در اجرای دروس تربیت بدنی عمومی که از نظر رفتاری بازخورد و الگوی خوبی از ورزش و اساتید مربوط به آن در آدهان عمومی سایر رشته ها ایجاد نکردند.

مشکل فرهنگی حاکم بر جامعه نسبت به ورزش و رشته تربیت بدنی که آن را رشته ای کم ارزش و در برخی موارد دانش آموخته گان آن را افرادی بی فکر و ناتوان در انجام امور اجرایی می دانند. استفاده از فارغ التحصیلان سایر رشته ها جهت تحصیل در مقاطع بالاتر رشته تربیت بدنی که ضمن این که حق دانشجویان تربیت بدنی تضییع می شود در عین حال این افراد از علوم پایه ورزش بی بهره بوده و صرفا جهت رسیدن به مقاطع بالاتر به رشته تربیت بدنی روی آورده اند، و جایگاه آن ها در ورزش مملکت جای سوال است.

مشکل دیگر در خصوص پذیرش دانشجویان تربیت بدنی که اغلب دارای انواع ناهنجاری های بدنی بوده و افرادی هستند که در هیچ رشته ای پذیرفته نشده و صرفا جهت ورود به دانشگاه و گرفتن مدرک لیسانس، به رشته تربیت بدنی روی آورده اند، این موضوع می تواند تاثیر نامطلوبی بر جایگاه دانشگاهیان در ورزش کشور در آینده داشته باشد.

